

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE”

Anul XVI.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 6.

CUPRINS:

O chemare sfântă
Privilegiul sacrificiului
Dumnezeu ne vorbește în aceste zile
Strigătul sufletelor pierdute
Plătirea zecimii — privilegiul nostru
Ingrijitorii căminului
Pedepsa lui David
Dacă aş avea de trăit numai o zi
Studii din cartea lui Daniel
Vești din Basarabia înfometată
„Îți voi pregăti ca lea înaintea ta“
O convorbire alegorică a monetelor . . .
Adormiți în Isus
Diverse

Săptămâna de Abnegație

dela 30 Mai la 6 Iunie 1936

PROGRAM

Sâmbătă 30 Mai 1936 dimineața

1. Cântare
2. Rugăciune
3. Cor sau orchestră
4. Lectură: O chemare sfântă
5. Lectură: Privilegiul sacrificiului
6. Rugăciuni speciale pentru primirea Spiritului Sfânt al sacrificiului pentru a ajuta lucrarea lui Dumnezeu
7. Apel către toți prietenii să participe la Săptămâna de Abnegație. Impărțirea plicurilor
8. Cântare de închidere
9. Rugăciune

Sâmbătă 6 Iunie 1936 dimineața

1. Cântare de deschidere
2. Rugăciune
3. Cor sau duet
4. Lectură: Dumnezeu vorbește în aceste zile
5. Lectură: Strigătul sufletelor pierdute
6. Strângerea plicurilor cu darurile din Săptămâna de Abnegație, în timp ce se cântă un solo sau cântare de cor.
7. Rugăciune de consacrare și mulțumire
8. Cântare de închidere
9. Rugăciune

Comunicare către toți lucrătorii misionari și presbiterii Comunităților. — Azi, mai mult ca oricând lucrarea Domnului din toată lumea are nevoie de sprijinul nostru al tuturor. Cu toate timpurile grele în care trăim, lucrarea Domnului trebuie să progreseze spre încheierea ei.

Comitetul de Iarnă al Uniunii Române, crede pe deplin că timpul în care am ajuns este ziua cea mare a Mișcării Advente și ora cea de seamă a deosebitei Solii a lui Dumnezeu; de asemenea crede că Dumnezeu ne vorbește astăzi ca niciodată mai înainte prin faptele situației îngrozitoare a lumii și nevoia grozav de mare a câmpurilor noastre misionare în cari în anul 1935 am trimis noi misionari, pătrunzând în teritoriul nou.

Și deoarece lucrătorii noștri au contribuit bucuros cu întreg salariul lor de pe o săptămână în fiecare an și membrii laici s'au alăturat cu vioiciune acestui plan, recomandăm ca toți lucrătorii și toți membrii comunităților noastre să fie îndemnați să ia parte la Săptămâna de Abnegație, dela 30 Mai la 6 Iunie 1936.

Secretarul Dep. Misiunii Interne
Ioan Reil

O chemare sfântă

Data pentru Săptămâna de Abnegație care se va ține în toate Comunitățile noastre, este fixată între 30 Mai și 6 Iunie. Nădăjduim că lucrătorii și membrii noștri se vor alătura spre a face un adevărat sacrificiu pentru cauza lui Dumnezeu. Toți cei cari citesc articolul apărut în numărul acesta, scris de fratele Watson, președintele Conferinței Generale, știu că lucrarea Domnului se găsește în mare nevoie de ajutoare financiare. Niciodată mai înainte în istoria acestei lucrări n'au fost așa de multe uși deschise ca astăzi, niciodată n'au fost ape-uri așa de urgente și călduroase pentru lucrători, și niciodată n'au fost semne așa de vădite în ce privește puternica lucrare a Spiritului lui Dumnezeu asupra inimilor oamenilor, ca astăzi. Domnul Își face cu credincioșie partea Sa de a pregăti pe oameni pentru apropiata Sa venire, și noi nu trebuie să ne dăm în lături de a ne face partea noastră.

În aceste zile de mare nesiguranță pe târâmul economic, banii depuși în bănci sau investiți în afaceri pot fi pierduți îndată, dar banii investiți în lucrarea de mântuire a sufletelor pentru împărăția lui Dumnezeu nu vor fi pierduți niciodată. Niciodată îndemnul lui Isus n'a fost mai potrivit ca în zilele noastre: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă molii și rugina, și unde sparg hoții și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă molii și rugina, și unde hoții nu sparg, nici nu le fură”. Mare va fi răsplata veșnică a acelor cari au luat aminte la acest îndemn! Și din toate bucuriile pe cari Dumnezeu li le va da prin toată veșnicia, niciuna nu va fi mai mulțumitoare decât bucuria de a vedea acolo suflete ca rezultat al străduințelor și sacrificiului lor aci pe pământ.

O! de-am înțelege noi mai pe deplin valoarea sufletelor omenești! Atunci am face mai mult pentru mântuirea lor decât facem acum. Hristos văzu în sufletele oamenilor mângăritarul de mare preț. Din cauza aceasta El fu gata să-și dea viața Sa prețioasă pentru mântuirea lor. Fie ca același spirit să umple inimile noastre, determinându-ne a ne face totdeauna partea de muncă și sacrificiu pentru mântuirea semenilor noștri.

Oare nu ne vom uni cu toții în rugăciune către Dumnezeu ca El să ne ajute pe toți — lucrători și membri — în timpul acestei Săptămâni de Abnegație, să dăm tot ce El așteaptă din partea noastră, și să facem aceasta cu bucurie?

A. V. Olson.

Privilegiul sacrificiului

Sacrificiu! Sacrificiu! Ce cuvânt minunat! Ce înțeles adânc! Ce mărire de influență! Ce putere de stăruință! Ce măreție de devoțiune! Ce iubire constrângătoare și mistuitoare! Căci sacrificiu înseamnă iubirea în faptă; manifestarea iubirii; dovedirea și prețuirea iubirii însăși.

În felul acesta a fost manifestarea Iubirii Infinite față de omul pierdut, o iubire exprimată prin sacrificiul dumnezeescului Fiu al lui Dumnezeu pe Golgotă. Căci Dumnezeu *atât de mult a iubit încât a dat*. Toemai această iubire a lui Dumnezeu a adus răscumpărarea omenirii. Această de bună voie și nemeritată iubire a lui Dumnezeu e adevărata forță aducătoare nouă de mântuire. Nu era nicio altă pricină mai pre sus de ea care ar fi putut să o facă a se ivi. Ea s'a născut din propria Lui voință. Și ce ar fi putut iubirea Lui să dea ceva mai mult decât pe Fiul Său! Ce iubire infinită! Ce îndurare! Ce milă! Ce sacrificiu!

Tatăl nostru creșc și Mântuitorul nostru nu au pășit cu planul mântuirii într'un chip șovăitor, cu inima îndoielnică, sau fără de plăcere. Ei aveau o iubire constrângătoare, o iubire care li îndemna la o acțiune din toată inima. Sacrificiul lor pentru noi era un sacrificiu de bună voie. Ei găseau bucurie în mântuirea omului pierdut. Ei socoteau răscumpărarea noastră ca un privilegiu.

Acesta este adevăratul sacrificiu. El este un privilegiu. El înseamnă „renunțarea la un lucru de dorit în vederea unei ținte cu mult mai înaltă, sau pentru o cerință cu mult mai arzătoare”. Înseamnă „oferirea unui lucru pentru Dumnezeu”.

În toate veacurile adevărații și consacrații urmași ai Regelui regilor au socotit ca un privilegiu să sacrifice pentru cauza Sa. Planul mântuirii a fost întemeiat pe sacrificiu. Biserica lui Dumnezeu din toate veacurile, și lucrarea ei de vestire a Evangheliei mântuirii a fost făcută cu puțință, prin sacrificiu. Din ziua de când marea însărcinare a fost dată celor doisprezece pe vârful unui munte din Galilea, fiecăre mare înfăptuire săvârșită de biserica lui Hristos a fost împlinită prin sacrificiu. În fiecare veac, în orice mișcare de înaintare, sacrificiul a pregătit calea pentru înaintare, pentru marșul triumfal al adevărului lui Dumnezeu.

Lucrul acesta s'a adevărit în chip deosebit în ce privește solia adventă. Prin sărăcie, împotrivire, înfruntând batjocora și opunerea, mâna mică de credincioși pionieri ai nădejzii advente s'a avântat înainte. Cu rugăciune arzătoare, cu o adâncă cercetare a inimii, cu ze-

los și plin de nădejde studiu al Cuvântului lui Dumnezeu, cu o credință statornică în fiecare ceas al cercării, ei au stărui și au lucrat. Sacrificiul lor a fost eroic și neclintit. Având un zel mistuitor, și renunțând la lucrurile cari le-ar fi putut face vieța ușoară cum și la orice avantaj ori plăcere personală, ei au jertfit totul pentru lucrarea de slujire și de întărire a credincioșilor în adevărul prezent.

Și cât de bine au clădit ei; ce temelie traică au pus! În adevăr Dumnezeu era cu ei. El a onorat credința lor. El a binecuvântat străduințele lor. El a statornicit lucrarea mâinilor lor. Nădejdea, credința, curajul, încrederea, statornicia și sacrificiul lor, sunt întreșute în însăși spiritul acestei solii mondiale pe care noi o vestim până la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Devoțiunea, neclintita credincioșie, continuul și mereu crescândul sacrificiu al poporului advent în lume a făcut cu puțință lucrarea noastră de astăzi.

Nu vom mai avea multă vreme acest privilegiu de a sacrifica. În adevăr ar trebui să prețuim aceasta ca un privilegiu, un privilegiu dat de Dumnezeu, cel mai înalt privilegiu la care putem ajunge, să ne consacram pe noi cât și tot ce este al nostru pentru El și pentru lucrarea Sa. În curând, foarte curând, lupta va fi trecută, biruința va fi câștigată, și Domnul nostru va veni. Astăzi este ziua ocaziei.

Situația în care se găsește lumea este mai serioasă decât ar putea fi rostită. Un general războiu european amenință cu toată seriozitatea. Pacea lumii este în primejdie. Șomajul încă ne stă în față în proporții uriașe. Prosperitatea încă întârzie să revină în lume.

Pretutindeni se vede strâmtorare financiară. Comerțul mondial este clătinat din pricina condițiilor ce predomină. Turburare mintală, groază, teamă stânjenitoare, sunt partea conducătorilor lumii de pretutindeni. Din aproape fiecare punct de vedere omenesc, putem spune că lumea este în primejdie. Lumea trece prin frământări revoluționare grozave. Cu aceste stări de lucruri de jur împrejurul nostru, biserica lui Dumnezeu se găsește în fața tuturor primejdiilor acestor vremuri înspăimântătoare în care am ajuns noi.

Pe de altă parte, biserica având programul ei mondial misionar se găsește în fața celei mai mari răspunderi a ei din câte a avut în istoria sa, pricinuită de ocaziile nemaivăzute, de providențele dumnezeiești, și de puternicele lucrări ale harului lui Dumnezeu în multe din părțile cele mai întunecate al pământului.

Cum va răspunde biserica față de această sarcină? Care va fi răspunsul nostru în acest timp de strâmtorare și nevoie financiară, cea mai mare din istoria noastră? Cum vom putea face noi față răspunderii pusă asupra noastră

de miile și miile de noi convertiți ce vin la credință, fără mijloace de a procura învățători, conducători și păstori cari să-i învețe, să se îngrijească de ei și să-i păstorească?

Ne găsim în fața celei mai mari nevoi din istoria noastră de mijloace îndestulătoare cu cari să facem față cerințelor îmulțite cari le întâmpinăm.

Săptămâna de Abnegație este sosită. Având înaintea noastră această chemare anuală adresată bisericii, noi o prezentăm cu lămurita și deplina convingere că acuma este timpul mai pre sus decât oricând altă dată când sacrificiul ar trebui socotit ca cel mai înalt privilegiu. Care va fi răspunsul nostru, fraților și surorilor, față de acest călduros apel? Apelul meu este în vederea lucrării noastre mondiale și a nevoilor actuale atât de stăruitoare.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvinteze și să îmulțască îndurarea și Spiritul Său asupra voastră, făcându-vă să prosperați în covata și în coșnița voastră. Deut. 28, 5. 8.

O. Montgomery

Dumnezeu ne vorbește în aceste zile

Un apel solemn către fiecare Adventist de Ziua Șaptea

Nu cuvintele pe cari le spunem noi alcătuiesc acest apel solemn. Cel mai solemn apel este acela pe care Inuși Domnul îl rostește prin faptele stărilor în cari ne găsim. Criza se apropie. Totul din jurul nostru ne îndeamnă ca și solia profetesei Debora către Izrail: „Scoală-te, căci iată ziua!”

Niciodată nu a fost un timp asemenea acestuia. Dumnezeu a făgăduit: „Voi revărsa Spiritul Meu peste toată carnea”. Glasul unui misionar se aude din insulele de canibali ale Pacificului: „Oare nu cade ploaia târzie, fraților și surorilor?” Din China auzim: „Văzând aceste manifestațiuni, nu putem să simțim altcum decât că timpul ploiei târzii a venit”. Din părțile catolice ale Americii de Sud primim: „Sunt sigur că ea a căzut în Columbia”. Din Africa de Apus ni se spune: „Este o abundență a ploiei târzii”. India, și țări de ici și de colo din toate diviziunile, spun despre noi mișcări ale Spiritului. Și din Africa de Sud ne vine vestea privitoare la cele mai mari adunări cunoscută cândva în istoria noastră — 12.000 până la 17.000 adunați laolaltă, și 1.000 și chiar mai mulți întorși într-o singură zi dela păgânism la Hristos.

Părinții noștri ne spuneau că lucrurile ace-

stea aveau să vină. „Când Hristos este în sanc-tuar“, se spunea, „în timp ce lucrarea de mân-tuire este pe încheiere, pe pământ vor veni turburări, și neamurile vor fi întăritate. . . . În vremea aceea va veni ‚ploaia cea târzie‘, sau înviiorarea dela fața Domnului“. — „Experiențe și Viziuni“, pp. 85. 86.

Înviorarea vine cu siguranță. Mii se ridică și cer ajutor dela noi. În situația aceasta vis-terea misiunii noastre este în mare nevoie. Zecimile au crescut în multe din Conferințe. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru credin-cioșii plătitori ai zecimii. Dar față de cei 38.000 noi credincioși adăugați în anul trecut, fondur-ile noastre misionare nu arată nicio creștere. Doar ne susținem. Noi trebuie să creștem pen-tru a înainta.

Rugați-vă ca această Săptămână de Sacri-ficiu să fie cu totul deosebită, un semnal de îna-întare pentru câmpuri. Tuturor cari pot, li se adresează îndemnul de a da salariul sau veni-tul de pe o săptămână. Toți angajații, începând cu cei dela Conferința Generală și până în fie-ce colț din lume vor face aceasta.

Ne adresăm fiecărei instituții, fiecărei con-duceri de Conferință, să ia situația aceasta la inimă. Noi trebuie să răspundem chemărilor; nu putem să refuzăm ei trebuie să mergem în-aînte. Ce altceva am putea spune Domnului Isus? Fraților și surorilor, rugați-vă și lucrați cu toții, ca această Săptămână de Abnegație să aducă o mare ușurare misiunilor noastre.

C. H. Watson

Strigătul sufletelor pierdute

Anul 1935 a trecut ca timp și ca evenimen-te. Dar el nu s'a șters din amintirea noastră. Impresia întâmplărilor sale importante este încă proaspătă și puternică în mintea noastră. El ne-a adus multe bucurii și biruințe, dar ne-a lăsat cu unele gânduri foarte serioase. Sufle-tul meu a fost așa de mișcat în ultimele săptă-mâni de cele ce se petrec înlăuntrul și în afara bisericii, încât simt îndemnul de a-mi exprima aci unele din aceste reflecțiuni.

Dumnezeu conduce pe poporul Său cu re-pezițiune spre ultima fază a planurilor Sale pentru el, mai repede decât poate să-și dea seama cineva. Pașii Săi maiestoi sunt așa de tăcuți, că de abia se poate descoperi umbletul Său în timp ce ne conduce cu mare grabă pe calea pe care ne-a arătat-o după buna Sa plă-cere. El îndeamnă biserica Sa să se trezească și să înainteze mai repede în marea lucrare pe care i-a dat-o s'o facă. Într'adevăr, dacă ure-

chile noastre nu sunt obișnuite să asculte cu atenție comanda rostită pe un ton ușor, dacă ochii noștri nu sunt pătrunzători spre a dis-tinge semnalele de înaintare, o să descoperim că Isus din Nazaret a trecut și noi am rămas cu mult în urmă de providența Sa ce înaintea-ză cu repezițiune.

Când cercetez cu deamăruntul veștile de pe câmpul nostru de bătaie, cari ne vin atât prin scrisori cât și prin rapoarte, înțeleg că mi-sionarii noștri din avantposturile cele mai în-depărtate al frontului nostru, trebuie să fie fă-cuți adesea să simtă că ei urmează de departe conducerea Spiritului care mișcă inimile oa-menilor în întunerecul păgânismului și trezește strigătul macedonean după ajutor. Glasuri din întunerecul spiritual strigă continuu și cer în-vățători ai Evangheliei să vină să-i libereze. Dar strigătul lor ajunge la urechi surde — nu surde în chip voit, ci neputincioase de a lua în seamă chemarea sufletelor pierdute, însetate după apa vieții, cu toate că fântâna de apă vie curge cu îmbelșugare pentru toți. N'avem pe cine să trimetem, sau nu sunt mijloace cu cari să trimetem pe cineva. Se poate să nu fie nici una nici alta. Dar cât de mult îndurerează lu-crurile acestea pe acela care cugetă la ele!

Nu pot să uit chinul sufletesc ce m'a fră-mântat cu ocazia unei deraieri de tren în Cey-lon, provocată de inundarea căii ferate în lo-cul pe unde aveam trecerea. Era o noapte în-tunecoasă. Ploaia de parcă turna cu găleata. Deodată cinci vagoane încărcate cu băștinași se afundară în apele spumegânde, și fură lua-te încet la vale de valurile furioase. Vagonul în care mă găseam eu era singurul rămas pe linie. Deșteptat brusc din somn de sguduitură, am putut auzi prin fereaștră strigătele victi-melor în luptă cu moartea. Ca și un paralizat, nu le puteam întinde nicio mână de ajutor celor cari piereau în valuri. Eu eram în sigu-ranță, dar ei se cufundau în mormântul apei, fără să li se poată veni în ajutor.

Era o pildă vie! Câți dintre credincioșii și bравii noștri soli ai vieții din câmpurile misi-onare nu sunt siliți să trăiască zile de-a-rândul în chinuri sufletești, auzind în depărtare stri-gătul celor infomețați după pâinea vieții, și cu toate acestea nu pot merge să-i salveze! Și de ce? O, pentrucă — numai pentrucă — noi cei cari avem datoria de a le da mijloace pentru înaintare, nu corespundem nevoilor lor. Ne e teamă că n'o să fie destul nici pentru noi, și nici pentru ei. Noi consumăm prea mult pen-tru confortul nostru, ca să nu-i zicem luxul nostru. Noi nu ținem pas cu măsura în care Dumnezeu ne deschide căi, susținând avant-gardele noastre. Mii vor pieri dacă noi nu vom grăbi pasul spre a-i salva.

Să ne punem în chip serios această între-

bare: De ce Spiritul lui Dumnezeu merge înaintea noastră în orice parte a lumii, atrăgând atenția păcătoșilor asupra nevoii lor, și făcându-i să adreseze chemări arzătoare după ajutor? O, El nu uită făgăduința Sa neclintită că va scurta lucrarea Sa în dreptate, pe pământul acesta. El vede progresul neînsemnat pe care l-am făcut în ce privește marea noastră țintă de a vesti oricui Evanghelia mântuitoare; și în mila Sa pentru sufletele noastre egoiste și pentru sufletele acelor care lăncezesc în păcat, Dumnezeu merge înainte în chip maiestros prin Spiritul Său și ne face semn să mergem pe urmele Sale printr'un sacrificiu care va salva atât sufletele noastre cât și sufletele celor cari ne aud.

Isus, Marele nostru Preot, care ar fi plătit prețul de neasemuit al sacrificiului Său chiar numai pentru a salva un singur suflet, privește spre pământ din sanctuarul Său ceresc și vede mulțimile ce rătăcesc prin pustiul păcatului ca oile fără păstor. Inima Sa plină de iubire suspină pentru cei pierduți, și El roagă pe Mângâietorul cel Sfânt să meargă înaintea noastră în câmp și să ne îndemne la o mai întinsă și mai grabnică câștigare de suflete. Secerișul este prea copt, dar lucrătorii sunt așa de puțini și așa de departe! Sfârșitul este așa de aproape, încât putem auzi chiar la ușă pașii Regelui care vine. Semnele venirii Sale se văd pretutindeni. Rămâne numai predicarea Evan-

gheliei în toată lumea ca mărturie, și atunci, mulțumim lui Dumnezeu, chiar atunci, va veni în adevăr sfârșitul.

Au fost timpuri în 1935 când stările de lucruri erau așa de înrăutățite încât oricine credea că ne găsim în pragul unor evenimente hotărâtoare și culminante în lupta între Hristos și Satana. Neamurile s'au dovedit neputincioase de a împiedeca valul aducător de pierzare. Chiar și în acest an din care s'a scurs aproape jumătate pare că vor să se distrugă între ele. Totuși Arbitrul neamurilor stă cu seninătate pe tronul universului, ținând vânturile luptelor naționale, până când servii Săi sunt sigilați pe frunțile lor. Ce lucru minunat că El trimete înainte Spiritul Său ca un înainte-mergător al ultimei mari mișcări să caute și să mântuiască sufletele oamenilor!

Ce va aduce anul acesta? În ce raporturi stăm noi cu posibilitățile pe cari ni le pune la îndemână? Oare strigătul sufletelor pierdute va continua încă să ajungă la urechi surde? Vom tremura oare și vom șovăi de a merge repede pe urmele providenței lui Dumnezeu, sau, prin sacrificiu și consacrare din toată inima, vom lua aminte la strigătele desnădăjduite după ajutor, trezite de Spiritul lui Dumnezeu? Dumnezeu își face partea ca să scurteze lucrarea Sa pe acest pământ. Să grabim deci pașii, făcând și noi partea noastră.

W. E. Howell

Plătirea zecimii — privilegiul nostru

„Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc“. Ps. 24, 1. „Al Meu este argintul, și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor“. Hagai 2, 8. „Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor“. Ps. 50, 10.

Domnul Isus Hristos a creat toate lucrurile. Ioan 1, 1—3. 14. „Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă“. Ps. 33, 9. Când a fost terminat acest pământ, El puse pe om în grădina Eden „ca s'o lucreze și s'o păzească“. În felul acesta omul ajunse ispravnicul lui Dumnezeu asupra pământului.

După ce Adam și Eva au păcătuit și au fost izgoniți din căminul lor din Eden, ocazia lor de servire a fost mărginită din pricina firei lor păcătoase. Inșă omul muncind și străduindu-se pentru existența sa, el era încă ținut răspunzător de felul cum își folosea timpul și talentele sale.

Dumnezeu văzu că punctul cel mai ușor de atacat din firea omenească era lăcomia, și chiar în această privință au căzut primii noș-

tri părinți. De aceea El a instituit un plan, sau un sistem, prin care fiii oamenilor pot învinge această dorință nesfântă. El le dădu sistemul zecimilor și al darurilor.

Sub preoția lui Melhisedec

În timpul patriarhal găsim că Abraam a fost un credincios plătitor al zecimii. Intorcându-se dela lupta regelui (Geneza 14) el a fost întâlnit de împăratul Salemului, Melhisedec, preotul Dumnezeului celui Preaînalt, căruia îi dădu zecime din tot ce avea. Acesta a fost doar unul din cazurile din viața lui Abraam, și din acesta putem înțelege că plătirea zecimii trebuie să fi fost obișnuită în zilele acelea.

Mai trebuie ținut minte și un alt lucru: Melhisedec nu era din preoția levitică, căci el era înaintea ei. Leviții de abia mai târziu au fost deosebiți de către Dumnezeu ca să primească zecimile și darurile din partea poporului Său. Despre aceasta ne vom ocupa mai târziu.

„Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pă-

mântului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului". Lev. 27, 30.

„Sistemul special al zecimii era întemeiat pe un principiu care este tot atât de dănuitor ca și legea lui Dumnezeu". — „Mărturie", Vol. III, pag. 404. Zecimea „este divină în origina ei". — *Id.*, p. 388.

Abraam a recunoscut principiul acesta, și lucrul acesta l-a făcut și nepotul său Iacob. Abraam a trăit cincisprezece ani după ce lui Isaac i s'a născut Esau și Iacob, și fără îndoială el spuse băieților despre acest plan divin. Când Iacob se duse la rudele sale în Haran, dădu la Betel făgăduința să plătească lui Dumnezeu partea datorită Lui, anume a zecea parte din venitul său. Și aceasta a avut loc înainte de a fi existat preoția levitică.

Mai târziu, când Izrail a fost organizat ca națiune și Dumnezeu porunci poporului să-și amintească a plăți zecimile și darurile, zecimea a fost dată leviților, cari erau deosebiți ca preoți. (Vezi Lev. 27,30; Num. 18, 21.) Domnul spuse izrailiților că dacă ei vor umbla în toate legile Sale, El îi va face să prospereze; iar dacă ei nu aleg să facă lucrul acesta, atunci tot ce vor agonisi va fi risipit prin foamete și diferite alte rele.

Rezultatele necredincioșiei

„Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta (sanctuarul) este dărâmată? Așa vorbește acum Domnul oștirilor: Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult, și strângeți puțin, mâncați, și tot nu vă săturați, beți, și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie, o pune într'o pungă spartă... Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui". Hagai 1, 4—9.

Astfel vedem că din pricină că Izrail a neglijat a se îngriji de lucrarea Domnului, ei erau fără binecuvântarea lui Dumnezeu.

„Ca și Sabatul, a zecea parte din venituri este sfințită. Dumnezeu a deosebit-o pentru Sine. El va duce lucrarea Sa pe pământ; cu ajutorul mijloacelor pe cari El le-a incredințat omului". — „Mărturie", Vol. III, p. 395.

În Romani 9 cetim că aceia cari s'au străduit să umble după legea lui Dumnezeu, prin Hristos, sunt adevărații Izrailiți. De asemenea în Osea cetim: „Voiu zice către nepopul Meu: 'Poporul Meu ești'; și el va zice: 'Dumnezeul meu ești'". Osea 2, 23.

Tot astfel solia adresată vechiului Izrail în Maleahi 3, 7—10 ne vorbește și nouă astăzi, Izrailului modern:

„Din vremea părinților voștri voi v'ați abătut dela poruncile Mele, și nu le-ați păzit. Intoarceți-vă la Mine, și Mă voiu întoarce și Eu la voi... Înșelați omul pe Dumnezeu? De căutați să Mă înșelați...

în zecimi și daruri. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați... Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu vă voi turna o binecuvântare de nu va fi destul loc s'o primiți".

„Omul care va jefui pe Dumnezeu cultivă trăsăturile de caracter cari îl vor împiedeca de a face parte din familia lui Dumnezeu de sus". — „Mărturie", p. 391.

„A jefui pe Dumnezeu în zecimi și daruri este o violare a lămuritei îndrumări dată de Iehova, și cei cari făptuiesc acest lucru își atrag asupra-le cea mai mare nenorocire; căci aceasta îi lipsește de binecuvântarea lui Dumnezeu, care este făgăduită aceluia cari lucrează cu credincioșie față de El". — *Id.*, Vol. V, p. 644.

Plătirea zecimii s'a desființat la cruce?

Sunt unii cari pretind că odată cu moartea lui Hristos pe cruce s'a desființat și plătirea zecimii. Să examinăm temeinic pentru sau contra acestei susțineri. Legea ceremonială a fost inaugurată la Muntele Sinai, dar noi găsim că zecimea, la fel ca și instituția Sabatului, era cunoscută și pusă în practică înainte de existența lui Izrail. (Gen. 2, 3; 14; 26, 5.) Este amintit în Mat. 23, 23 că Hristos a spus: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute".

Potrivit cuvintelor lui Pavel, dăruirea mijloacelor noastre pentru sprijinirea cauzei lui Dumnezeu este de nevoie pentru ca solia Evangheliei să fie trimisă la aceia cari sunt în întuneric. (Vezi 1 Cor. 9, 11. 13. 14.) De asemenea El compară preoția lui Hristos cu aceea a lui Melhisedec, care primi zecimi și daruri dela Abraam.

„Dacă cei ce se numesc creștini ar aduce în mod credincios lui Dumnezeu zecimile și darurile lor, visteria Lui ar fi plină". — „Faptele Apostolilor", pag. 338.

„Dacă în visterie ar curge întocmai cât este prevăzut de planul lui Dumnezeu, — a zecea parte din tot venitul, — ar fi cu prisosință pentru ducerea mai departe a soliei". — „Mărturie", Vol. V, p. 150.

Noi trăim într'un veac când această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea. Dacă noi ne dăm înapoi dela a ne face una cu ea însușindu-ne-o, Dumnezeu își va termina lucrarea, însă noi vom fi lăsați pe din afară. Privilegiul nostru este de a depune totul pe altarul servirii, și a fi folosit de Dumnezeu în întregime.

„Nimeni să nu se lase stăpănit de gândul că noi am făcut sforțări prea mari; nu, nu; noi am făcut

sforțări prea mici... Planurile noastre trebuie lărgite. Lucrul de care avem nevoie acum este de membri cari fiecare în parte să fie trezit și să lucreze tot ce-i este cu putință a face". — „*Historical Sketches*“, p. 294.

„Vine un timp când păzitorii poruncilor nu vor mai putea nici să cumpere și nici să vândă. Grăbiți-vă să desgroați talanții voștri îngroași. Dacă Dumnezeu ți-a încredințat bani, dovedește-te credincios în isprăvnicia ta; desfă baierile pungii și dă talanții tăi la schimbători, ca atunci când va veni Hristos, El să poată primi cu plăcere ce este al Său“. — *Id.*, pag. 292.

Dacă vrem să prosperăm spiritual, atunci noi ar trebui să ne facem partea din punct de vedere material; am da zecimile și darurile noastre cu credincioșie și sinceritate; și, mai pe sus de toate, ne-am consacra cu totul în vederea unui serviciu neegoist pentru Hristos.

Ingrijitorii căminului

Femeia este îngrijitoarea căminului. Ei îi revine datoria de a întreține focul căminului în timp ce soțul merge să se ocupe de diferite treburi ale vieții. Ea trebuie să hrănească mica turmă ce i-a fost încredințată. Poate că ea nu este în stare să facă lucrul care se cuvine soțului său, dar stă ca un ajutor al său, sfătuiitor în greutăți, mângâietor în durere și încercări. Ea îl poartă pe inimă în rugăciuni, ca Dumnezeu să-i dea tărie pentru poveri și înțelepciune în nevoile sale. Apostolul Pavel vorbește despre femeile din prima Comunitate creștină că trebuiau să fie „cumpătate, cu vieață curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune“, etc. Titu 2, 5.

Auzim vorbindu-se mult despre eroismul bărbaților, despre înfăptuirile lor, despre reușita lor, dar prea puțin despre adevăratul eroism al îngrijitoarelor căminului. Cetim rapoartele predicatorilor noștri, despre succesul ce însoțește lucrarea lor; dar adeseori uităm că taina acestor succese cu ajutorul lui Dumnezeu, este sprijinul moral dat de credincioasa soție, îngrijitoarea căminului.

Reprezentanta unei clase

Aceste cugetări mi-au fost trezite de moartea de curând a scumpei noastre surori H. H. Hall, una dintre distinselor femei ale lui Dumnezeu. Serviciile fratelui Hall în această mișcare făceau ca dânsul să lipsească multă vreme de acasă. El pleca în câmpuri depărtate. Lucrarea sa era adesea istovitoare și grea, o amenințare pentru sănătate și putere. Sora Hall îl sprijinea prin rugăciunile și prin iubirea sa, prin devoțiunea sa plină de iubire. Scri-

„Nu ar trebui să fie un motiv de tânguire faptul că sunt mereu tot mai multe apeluri de a da. Dumnezeu în providența Sa cheamă pe poporul Său să iasă din sfera mărginită a activității lor, și să pornească la lucrări mai mari. Un efort nemărginit se cere în acest timp când întunecul moral acoperă lumea“. — „*Mărturii*“, Vol. IX, p. 254.

Fraților și surorilor, lucrarea aceasta a lui Dumnezeu merge înainte. Cu greu putem să ținem pas cu ea, atât de repezi sunt mișcările ei spre desăvârșire. După cum bine s'a zis: „Am zăbovit destul timp în jurul acestui munte. Să mergem mai departe“. În adevăr, noi am ținut funiile în timp ce alții au mers mai departe; dar să sacrificăm încă mai mult, și să fim credincioși până la sfârșit, făcându-ne parte în a ajuta la încheierea acestei glorioase lucrări.

E. G.

sorile sale de credincioșie, nădejde și curaj îl întăreau pentru luptă. El știa că la întărire îl așteaptă un bun venit plin de iubire; acolo era o îngrijitoare de cămin cu care putea să împărtășească lucrurile cele mai intime ale sale, la ale cărei urechi îngăduitoare putea să vorbească în voie despre toate încercările și greutățile sale, oricât de personale și neînsemnate ar fi fost ele, știind că în toate va fi înțeleles.

Și sora Hall nu este singura în felul acesta de slujire de-a-lungul anilor. Ea reprezintă o mare clasă de soții din biserica noastră care fac acelaș fel de serviciu tovarășilor de viață. Mă gândesc la surorile soții din câmpurile misionare sprijinind cu credincioșie pe soții lor cari întâmpină zidurile de întunec și superstiție ale păgânismului, căutând să ducă Evanghelia celor cari n'o cunosc.

Unele dintre aceste îngrijitoare de cămin în devoțiunea lor față de datorie, mor ca urmare a expunerii sau a trudei lor grele și necurmate. Chiar când scriam aceste rânduri am primit o scrisoare din partea fratelui L. H. Christian, înștiințându-ne de moartea sorei V. E. Toppenberg, care a murit la 23 Februarie, victimă a unei boale îngrozitoare, boala somnului, pe care a primit-o în câmpurile misionare. Ea era o distinsă misionară creștină și influența ei va continua să adune pentru Hristos. Alte îngrijitoare de cămin din câmpurile misionare au lucrat în chip eroic și au udat cu propriul lor sânge sămânța Evangheliei.

Lucrătorii Conferințelor noastre

Mă gândesc la soțiile lucrătorilor noștri din

patrie, la soțiile fraților dela Conferința Generală, dela Uniune și lucrătorilor din Conferințele locale, cari sunt despărțiți uneori multe luni și prin mii de km. de cămin. Călătoriile lor lungi nu sunt călătorii de plăcere, și nici pentru a avea priveliști plăcute, ci o muncă serioasă și credincioasă în încercarea lor de a menține idealuri comune și un spirit unit în ducerea acestei solii până la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Ei sunt sprijiniți în lucrarea lor de rugăciunile înălțate în cămin. Soțiile lor iau parte la lucrarea lor și la sfârșit vor culege roadele semănării săvârșită prin acest serviciu unit.

Mă gândesc la credincioșii noștri colportori, la devotamentul, truda și sacrificiul lor, și la sprijinul pe care soțiile lor li-l dau în lucrarea lor din iubire.

In rândul celor multe

Și apoi mintea mea se îndreaptă la gospodinele cele multe din rândul membrilor noștri din toată lumea. Poate că soțul nu este predicator. Poate că este un agricultor, sau mecanic. Din punct de vedere social, vieța sa poate că e umilă, munca sa este făcută cu brațele și nu cu mintea, dar este foarte adevărat că și el participă la înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Această lucrare de predicare este susținută și sprijinită prin zecimile și darurile pe cari le dă și prin rugăciunile pe cari le înalță. Tovărășia sa credincioasă, gospodina, simpatizează cu aceste idealuri, și prin cumpătare și economie, face cu puțință aducerea acestui sprijin pentru lucrarea lui Dumnezeu. Ea este cu adevărat un ajutor în toată truda și munca soțului, în toate încercările și greutățile lui.

Copiii și tineretul nostru

Din aceste nuclee de familii unde viețuiesc gospodinele, ies copiii și tinerii cari umplu școlile noastre de Comunitate, școlile noastre superioare, și mulți cari sunt lipsiți de aceste pri-

vilegii iau parte la diferite școli conduse de statul în care se găesc. Aceste ocazii pentru copii și tineret sunt făcute cu puțință numai prin trudă serioasă, prin cea mai strașnică economie și prin sacrificiu din sinceritate. Dacă ar putea ei totdeauna să-și dea seama de lucrul acesta, și să-și poată exprima recunoștința lor pentru străduințele depuse în sprijinul lor, cât de plăcută ar fi osteneala și cât de ușoară ar fi povara! Știu că mulți fac aceasta. Dar unii n'o fac. Ei nu prețuiesc iubirea mamei răbdătoare și a tatălui credincios cari se unesc spre a da copiilor lor o educație care să-i pregătească a fi de folos în viață și pentru un cămin în împărăția lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu recunoaște spiritul în întregul lui. El nu rămâne nepăsător la rugăciunile cari se urcă din căminurile copiilor Săi sinceri și credincioși pentru cei iubiți ai lor.

Cartea de onoare a cerului

De aceea trebuie să ne aducem aminte, atunci când onorăm pe cineva pentru faptele făcute, pentru lucrarea săvârșită, de gospodine, soțiile și mamele credincioase, cari în liniștea căminului, închise zi după zi între patru pereți, muncesc în tăcere și răbdare să susțină pe soț, tată și copii când merg la lucru sau la școală.

Se va constata în cele din urmă, poate, că cei mai mari misionari ai lumii, bărbați cari au primit aplauze și onoare pentru săvârșirea a cine știe ce fapte mari sau pentru ajungerea unor mari ținte, nu erau, după toate acestea, cei mai mari misionari în fața lui Dumnezeu, și că în cartea Sa de onoare va sta scris numele vreunei femei sau mame evlavioase înaintea acelora cari au făcut fapte mari pentru Dumnezeu. Eu li mulțumesc pentru această clasă credincioasă, pentru îngrijitorile de căminuri. Să fie încredințate că munca lor umilă și lipsită de pretenții nu va fi în zadar înaintea Domnului.

F. M. Wilcox.

Pedeapsa lui David

Nu rareori se întâmplă să întâlnim oameni cari să folosească păcatul lui David ca o acoperire pentru purtarea lor decăzută; unora ca acestora serva Domnului le adresează următoarele cuvinte:

„Ceji cari, prin arătarea păcatului lui David, caută să micșoreze propriile lor păcate, ar trebui să afle din raportul biblic că drumul nelegiuirii este rău și nenorocit. Deși, la fel ca și David, ei s'ar întoarce dela calea lor rea,

urmările păcatului, chiar în viața aceasta, se vor vedea a fi amare și greu de suportat“. — „*Patriarhi și Profeți*“, pag. 724.

Sentința pe care David a rostit-o asupra omului care luase singura mielusea a vecinului său, „Să dea înapoi patru miei“, se întoarce asupra capului său ca o judecată a Domnului pentru păcatul lui de a fi luat soția altuia.

„Patru din fiii săi trebuiau să cadă, și pierderea fiecăruia dintre ei avea să fie o urmare

a păcatului tatălui". În felul acesta vorbește serva Domnului, și lucrul acesta s'a întâmplat în viața lui. În comentariul său Adam Clarke prezintă împlinirea acestor judecăți într'un chip cât se poate de interesant:

"Tu ești fiul morții, și tu trebuie să răscumperi mieluseaua aceasta *impătrit*. Inseamnă oare avântarea prea mult într'o închipuire dacă spui că David era chemat, ca urmare a unei drepte Providențe, să plătească această datorie împătrită? să piardă patru fii prin moarte timpurie, anume fiul lui Batșeba, de care inima lui se alipise, a fost ucis de Domnul; Amnon, a fost ucis de fratele său Absalom; Absalom, a fost ucis în șejar; și Adonia, a fost omorât din ordinul fratelui său Solomon, chiar la altarul Domnului! Sabia și nenorocirea nu s'a depărtat din casa lui, dela omorîrea decăzutului Amnon de către fratele său până la uciderea fiilor lui Zedechia, înaintea ochilor tatălui lor, de către împăratul Babilonului. Fiica lui a fost necinstită de către propriul ei frate, și femeile lui au fost batjocorite în public de propriul său fiu! Deci cât de grozav

a fost pedepsit David pentru păcatul său! Cine îi va repeta nelegiuirea pentru a se împărtăși de osânda lui? Oare poate purtarea lui să fie un îndemn și o încurajare spre păcat? De sigur că nu! Ea trebuie ca totdeauna să umple pe cetitor și pe ascultător cu groază. Privește bunătatea și severitatea lui Dumnezeu! Cetitorule, ia toate aceste lucruri solemne, la inimă".

În adevăr, David a suferit grozav pentru nelegiuirea lui. Dacă înainte de a fi trecut hotarul ar fi putut să-și dea seama de cât ar fi fost să-l coste această faptă a lui, mă îndoiesc dacă s'ar fi avântat în lațul înfins pentru piciorul său. Dar învățătura este înaintea noastră, semnalul de primejdie e așezat pe cărare așa spre a fi în văzul limpede al tuturor, avertizându-ne de a ne feri de cursă. Cine deci se poate aștepta ca Dumnezeu să fie mai îngăduitor cu el decât a fost El cu David, când el încearcă a face din păcatul lui David un acoperământ pentru propriul său păcat? Da, calea nelegiuirii este nenorocită, „plata păcatului este moartea“.

W. A.

Dacă aș avea de trăit numai o zi

E foarte mult de când Psalmistul scria: „Omul! Zilele lui sunt ca iarba, și înflorește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea nu mai este, și locul pe care-l cuprindea nu-l mai cunoaște“. Ps. 103, 15, 16.

Dacă această declarație era adevărată în vremea aceea, și era, cu cât mai adevărată este ea în zilele noastre! Epoca noastră modernă a mai adăugat încă un element de nesiguranță vieții, element necunoscut în veacurile trecute. Graba cea mare în care trăim face ca oamenii să se sfârâme pe neașteptate. Fără să greșim, numeroase cazuri de moarte subită pot fi puse, în parte, dacă nu în totul, în seama îngrozitoare încordări și grabei din timpul nostru. Luați, de pildă, tributul cel îngrozitor al automobilelor pe marile căi de comunicație. Aproximativ 36.000 de persoane au fost omorâte anul trecut în accidente de automobil. Înainte vreme numai câmpurile de bătaie serveau ca termeni de comparație pentru primejdie și moarte. Astăzi căile de comunicație în aparență pașnice constituie țara Nimănu, unde moartea poate lovi în chip neașteptat în orice moment.

Cu mulți ani în urmă un episcop englez, privind la construirea unui pod, văzu pe un om care căzu și muri. Atunci rosti cuvintele cari au străbătut de-a-lungul anilor: „În mijlocul vieții suntem în moarte“. Cuvintele acestea sunt de o mie de ori mai adevărate acum

decât oricând în trecut. Cine poate spune ce poate aduce o zi? Accidente, boale și dezastre naturale iau tributul lor greu și adeseori în mod neașteptat din rândul celor vii.

Sfârșitul lumii

Ca Adventiști, obișnuim să vorbim adesea despre sfârșitul lumii, și este bine că facem lucrul acesta, pentru că acest eveniment extraordinar este punctul cel mai înalt al istoriei acestui pământ, și ziua către care ar trebui să primim cu toții, și pentru care trebuie să ne pregătim. Dar câți dintre noi iau seama la adevărul solemn că în sensul cel mai adevărat al cuvântului, sfârșitul lumii poate să vină pentru noi astăzi? Da, este foarte bine să ne pregătim spre a întâmpina pe Domnul la a doua venire, dar ar trebui să viețuim în așa fel ca să fim gata să-L întâmpinăm astăzi, dacă suntem chemați; pentru că dacă moartea ar veni la noi astăzi, momentul când ne vom mai da seama de noi înșine va fi când vom sta în fața lui Dumnezeu la scaunul Său de judecată.

Pare un lucru ne la locul lui să discutăm subiectul pesimist al unei morți neașteptate, dar ar fi o nebunie din partea noastră să pierdem simțul posibilității acesteia. Societățile de asigurare cheltuesc milioane ca să întipărească în mințile oamenilor acest fapt serios. Totuși toate acestea se ocupă numai de partea mate-

rială a vieții, oricât de importantă ar fi ea.

Dar ce zicem noi de partea spirituală? Ce zicem noi de faptul că soarta noastră este pecetluită pentru vecie când terminăm drumul nostru pe pământ? Noi nu suntem dintre acei cari cred într'un alt timp de probă a noastră, într'un purgatoriu unde păcatele ar putea fi curățite și un suflet nedesăvârșit, pregătit pentru fericire. Dimpotrivă, găsim în Cartea cea Bună adevărul limpede că nădejdea vieții noastre de dincolo depinde numai de felul cum am trăit în această viață, adică dacă am primit sau nu pe Hristos și dacă am umblat pe urmele Lui aci pe pământ.

O atitudine de amânare

Foarte adeseori ducem un așa fel de viață care ar face pe alții să tragă concluzia că noi urmăm în viața noastră religioasă o atitudine de a lăsa pe mâine ceea ce ar trebui să facem astăzi. Cineva a zis foarte bine: „Lucrează ca și când ai avea de trăit o veșnicie. Trăiește ca și când ar trebui să mori mâine“. Aceasta înseamnă că nu trebuie să lăsăm pe mâine nimic din ceea ce ar fi cu puțință pentru noi să facem azi când ne aflăm într'o perfectă stare de sănătate.

Ce ai face dacă ai ști că nu ai de trăit decât ziua de azi sau săptămâna aceasta? Unii ar dori să treacă pe lângă întrebarea aceasta, fără să-i dea vreun răspuns. Dar la ce bun te-ai da în lături dela un răspuns? Tu n'ai niciun drept asupra săptămânii viitoare. N'ai niciun drept asupra zilei de mâine.

Scriitorul acestor rânduri își pune sieși această întrebare: Ce-aș face eu, dacă aș avea de trăit numai mâine sau numai săptămâna aceasta?

Mai târziu și mai presus de toate, m'aș asigura dacă stau bine cu Dumnezeu. M'aș asigura dacă toate păcatele mele ar fi iertate prin sângele lui Isus Hristos. M'aș asigura să nu fie niciun păcat ascuns, păstrat în inima mea, de care să mă rușinez la ziua învierii. Aș ruga pe Dumnezeu ca să încerce adâncimile sufletului meu, ca să văd dacă nu mai este vreo ieșire rea despre care n'am știut.

Am plătit datoriile noastre lui Dumnezeu?

M'aș asigura dacă am achitat voturile mele față de Dumnezeu, că nu L-am furat în zecimi și daruri. Cum m'aș putea ridica la ziua învierii să întâmpin pe Dumnezeu, dacă aș ști că mi-am însușit aceea ce-I aparține, că am folosit pentru plăcerea mea egoistă zecimea sfântă, că am cheltuit pentru persoana mea sau pentru confortul casei mele bani cari ar fi fost cu sfințenie puși deoparte pentru înaintarea marelui program misionar în aceste zile din urmă? Este oare un lucru mic ca noi să jefuim pe Dumnezeu în zecimi sau să descoperim con-

tinuu un spirit egoist, gândindu-ne mai întâiu la noi în împărțirea mijloacelor noastre, mai curând decât la Domnul, așa ca să ne dăm în lături dela datoria de a aduce darurile noastre bogate? În ceruri nu va intra niciun hoț. Pe noul pământ nu vor fi cetățeni sgârceți sau egoști.

Este acesta un fel prea aspru și sever de a vorbi despre chestiunea financiară a bisericii? Poate că da; dar Dumnezeu Insuși este cel care ne vorbește prin profetul Maleahi, și ne spune că sunt unii în casa lui Izraiel cari-L jefuesc în zecimi și daruri. Un jefuitor este un hoț, și hoția vine din dorința de a avea și a te folosi de ceva ceea ce de drept nu-ți aparține.

Eu nu doresc să-mi sfârșesc viața mea pământescă cu conștiința că am urmărit o grea învoială cu Domnul în ce privește finanțele. Eu sunt sigur că nu-mi pot cumpăra calea spre ceruri; dar sunt tot așa de sigur că este cu puțință să pierd dreptul meu la cer dacă urmez calea mea egoistă în ce privește raporturile mele bănești față de Dumnezeu.

Dacă aș avea de trăit numai această zi sau numai această săptămână, m'aș asigura dacă am vorbit vreun cuvânt pentru Mântuitorul meu. Hristos zicea apostolilor Săi: „Voi sunteți martorii Mei“. Însemnătatea originală a cuvântului „martir“ este mărturie. Termenul și-a câștigat însemnătatea actuală prin faptul că cei cari mărturiseau pentru Hristos, erau oprii cu prețul vieții lor. Când voiu întâmpina pe Domnul în ziua cea mare, bucuria mea la întâmpinarea Lui va fi, în niciun chip mai puțin, măsurată de credințioșia și seriozitatea cu care L-am mărturisit aci pe pământ.

În unire cu frații mei

După ce m'am asigurat că am aranjat toate lucrurile față de Dumnezeu, mă voiu întoarce să văd dacă stau bine în toate privințele și față de semenii mei. Mă voiu întreba dacă am avut vreo neînțelegere cu vreunul dintre frații mei; și dacă da, atunci voiu face tot ce voiu putea spre a restabili pacea și armonia din nou. Sunt sigur că dacă aș avea de trăit numai astăzi, n'aș ține prea mult la demnitate când ar fi vorba să vindec o rană sau să întăresc iarăși o prietenie în cercul frăției mele. Hristos zicea: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă aveți iubire unii pentru alții“. Ioan 13, 35.

M'aș întreba dacă, în relațiunile mele cu alții, am mânuit afacerile mele într'un mod care să nu fie câtuș de puțin de condamnat. Sunt unii cari se mută dintr'un oraș într'altul sau dintr'o țară într'alta ca să scape mai repede de datorii, dar nu este nimeni care să se poată muta de pe pământul acesta pe un pământ nou și să scape de o datorie dreaptă. Dacă noi

credem rapoartele, și n'avem niciun motiv să ne îndoim de ele, pentrucă ele vin din partea conducătorilor responsabili ai unor instituții cum sunt sanatoriile, școlile noastre, etc., sunt înțeleg noi unii cari au nevoie de un simț viu al răspunderii în ce privește obligațiunile lor bănești.

Să admitem că sunt multe cazuri, mai ales în aceste timpuri de criză, când cineva se găsește într-o stare în care nu poate întâmpina în toată plinătatea ei această datorie. Mai sunt cazuri când, deși datornicul are cele mai bune intențiuni și cea mai serioasă dorință, nu poate face nimic. Dar în marea majoritate a cazurilor, dacă este un simț viu al datoriei și onoarei, și dacă se fac planuri bune în ce privește economiile căminului se poate face și un plan care ar însemna o achitare mușumitoare de această datorie.

Am auzit de aceia cari trec pe cealaltă parte a străzii pentru a evita întâlnirea cu creditorul. Dacă dintre aceștia se găsesc și în mijlocul nostru, am dori să le punem această întrebare: Dacă viața voastră este într-o așa condiție, că nu puteți să întâmpinați pe unul dintre semenii voștri, cum mai puteți aștepta să întâmpinați pe Dumnezeu față în față? Și la urma urmei, nu este aceasta întrebarea pe care trebuie să ne-o punem de repetate ori? De câtă valoare este întreaga noastră viață, — toate lucrările noastre de natură religioasă, toate manifestările noastre spirituale, — dacă aceasta nu ne pregătește pentru marea și ultima încercare când oamenii vor trebui să întâmpine pe Dumnezeu față în față?

Să fim mai atenți

Dacă aș ști că zilele mele ar fi numărate, aș încerca de asemenea să fiu mai cu băgare de seamă și mai prietenos în cămin și cu prietenii și frații mei în Comunitate.

Cât de ușor este să rostești unele observații severe sau unele critici cari rănesc fie pe cel ce le-aude fie pe un alt membru al Comunității. Dacă noi credem cu adevărat că lumea viitoare păstrează pentru noi privilegiul cel rar de a convorbi cu ființe cari sunt fără de păcat, n'ar trebui să ne străduim cu mai mult zel în convorbirile noastre de acum să cultivăm un fel de vorbire care să ne pregătească pentru convorbirile din ceruri?

Dacă aș avea de trăit numai astăzi, cu siguranță că s'ar găsi mai puțin loc în inima mea pentru acele ispите puternice de mândrie și vanitate cu cari cel rău ne asaltează. Inima mea ar fi întemeiată pe lucrurile de preț veșnic și n'ar lăsa niciun loc pentru mândrie și vanitate. Gândul de a întâmpina pe Dumnezeu m'ar face să umblu cu multă grijă înaintea Lui aci, și să curăț inima mea de vițiul acela care a caracterizat pe oamenii păcătoși, chiar înainte ca Nebucadnețar să declare cu mândrie: „Nu este acesta Babilonul pe care l-am clădit eu?” Toate micile mele înfăptuiri și succese vor apărea mici în comparație cu idealul desăvârșirii și ținta unui caracter creștin ales, pe care Scripturile mi-l pun în față.

Dacă aș avea de trăit numai astăzi, conversația mea ar fi de sigur mai puțin despre lucrurile pământești, și mai mult despre lucrurile cerești. Cât de ușuratică este adesea viața și gândirea noastră! Nu s'au dezvoltat lucrurile serioase în caracterul nostru? Sufletele ușuratică nu vor fi fericite în ceruri.

Ceea ce facem astăzi poate hotărî soarta noastră pentru veșnicie. Dacă această carte de amintire se încheie în noaptea aceasta, ai fi tu dispus ca cele scrise acolo despre tine să rămână ca raport hotărîtor pentru viața ta?

F. D. N.

Studii din cartea lui Daniel

Capitolul al doilea din Daniel introduce cele patru mari monarhii. Capitolul al șaptelea se ocupă pe larg de a patra împărăție, împărțirile ei și în special papalitatea, care se ridică între cele zece regate cari au urmat Romei. Ultima parte a acestui capitol introduce scena judecării. Tronul Celui îmbătrânit de zile este așezat, judecata începe, și unul asemenea Fiului omului este adus înaintea Tatălui spre a duce mai departe lucrarea de judecată.

În al 8-lea și al 9-lea capitol din Daniel, profeta stăruiește în deosebi asupra imperiului Ro-

man care crește din împărțirile imperiului lui Alexandru, și asupra perioadei de șaptezeci de săptămâni de ani. De asemenea este arătată acea perioadă de timp care fixează hotărît începutul judecării. În acest capitol vom studia simbolurile din capitolul 8.

Viziunea aceasta a fost dată în al 3-lea an al domniei lui Belșațar. În acest an (538 în. Hr.) căzu Babilonul, și urmă Media și Persia. Natural că profeta începe cu imperiul care în curând avea să dețină întâietatea.

Locul viziunii a fost în palatul din Susa,

în provincia Elam, sau Persa. Daniel fu dus în viziune lângă râul Ulai, și aci i se arată un berbec cu două coarne.

Berbecul

Profetul văzu „cum berbecul împunea cu coarnele spre apus, spre miază-noapte și spre miază-zi; nicio fiară nu putea să-i stea împotriva, și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână; ci el făcea ce voia, și a ajuns puternic“. v. 4.

În versetul al 20-lea din acest capitol, lui Daniel i s'a spus că berbecul „care avea două coarne“, „sunt împărății Mezilor și Persilor“. Natura duală a acestei împărății este reprezentată prin cele două coarne. „Cel mai înalt a crescut cel din urmă“. Vers. 3. Media, cea mai veche dintre împărății, se uni cu Babilonul pentru nimicirea Ninivei în anul 625 î. Hr., și rămase independentă prin domnia strălucită a lui Nebucadnețar și a urmașilor săi. Și acum vedem pe Media unindu-se cu regatul Persiei pentru cucerirea Babilonului. În curând împărății persani, Cir, Cambize, Dariu Histaspe, și alții, câștigă superioritatea, și elementul Med rămase neînsemnat.

Berbecul fu văzut împungând spre apus, spre Babilon; către nord, spre vechile teritorii ale Asiriei și Lydiei; către sud, spre Egipt. Ultima împărăție simți în deosebi mânia Mediei și Persiei în timpul domniei lui Cambize, care subjugă întreg Egiptul. Dar și această împărăție puternică — Persia — trebuia să cadă după cum este arătat prin sfărâmarea celor două coarne.

Țapul

Apoi profetul văzu un „țap“ care „a venit dela apus, și a cutreierat toată fața pământului, fără să se atingă de el; țapul acesta însă avea un corn mare între ochi. A venit până la berbecul care avea coarne, și s'a repezit asupra lui cu toată puterea lui“. „L-am văzut“, zice profetul, „cum s'a apropiat de berbec, s'a aruncat încrunțat asupra lui, a izbit pe berbec, și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi; l-a trântit la pământ, și la călcat în picioare, și nimeni n'a scăpat pe berbec din mâna lui“. Vers. 5—7.

Nu se poate da nicio interpretare mai precisă a acestui simbol decât aceea care este dată în versetul 21: „Țapul însă este împărăția Greciei, și cornul cel mare dintre ochii lui, este cel dintâiu împărat“.

Așa dar țapul, reprezintă pe Grecia sub domnia lui Alexandru, primul împărat. Este interesant de observat faptul că viziunea întrebunțează chiar simbolul Greciei din vechime, care era țapul. Tânărul Alexandru se urcă pe

tronul Macedoniei la moartea tatălui său. În foarte scurt timp aduse toate statele grecești sub sceptrul său, și în fruntea unei armate bine instruite trecu în Asia Mică, unde întâmpină pe persani și îi învinse. Împărăția țapului venea dela „apus“. Într'adevăr victoriile următoare, pe cari le-a câștigat așa de repede, erau foarte bine exprimate prin cuvintele: „a cutreierat toată fața pământului fără să se atingă de el... a izbit pe berbec și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi“. Cât de concis și puternic zugrăvește cuvântul profetic aceste vaste evenimente istorice!

„I s'a frânt cornul cel mare“. În aceste șase cuvinte scurte este zugrăvit tragicul sfârșit al scurtei domnii a lui Alexandru. În vârsta de 33 ani după ce cucerise întreaga lume civilizată din vremea aceea, acest puternic împărat și general muri din cauza beției. Ce învățătură despre urmările îngrozitoare ale băuturii este dată aci tineretului nostru de astăzi! De câtă mică importanță sunt înfăptuirile lumii aceștia, oricât de valoroase ar fi ele, dacă acela care le săvârșește cade pradă vițiilor și plăcerilor firii pământești! Ce contrast între Alexandru cel Mare și sfârșitul său, și profetul Daniel care și-a luat hotărîrea să nu se spurce cu mâncările dela masa împăratului și nici cu vinul său!

Cele patru coarne

La moartea lui Alexandru, fără niciun moștenitor legitim, împărăția a fost condusă mai întâiu de o regență. În curând se iviră certuri în împărăție, și domnia fu împărțită între cei patru generali ai lui Alexandru, după cum este arătat prin următoarele reprezentări simbolice:

„Țapul însă a ajuns foarte puternic; dar când a fost puternic de tot, i s'a frânt cornul cel mare. În locul lui a crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerului“. „Cele patru coarne cari au crescut în locul acestui corn frânt, sunt patru împărății cari se vor ridica din neamul acesta, dar cari nu vor avea atâta putere“. Vers. 8. 22.

Numai peste câțiva ani după moartea lui Alexandru, împărăția fu împărțită între Seleuc, Lisimach, Casandru și Ptolomeu. Teritoriul fu împărțit spre răsărit, apus, nord și sud, după cum prezisese profeția. Seleuc avea teritoriile din partea de răsărit; Lisimach, Tracia și Asia Mică; Casandru, Grecia; și Ptolomeu, Egiptul. Mai târziu două dintre aceste împărății dispărură și mai rămăseseră numai împărățiile din nord și sud, după cum vom vedea arătat într'o altă profeție.

Cornul cel mic

În timp ce profetul se uita, „dintr'unul din ele a crescut un corn mic, care s'a mărit nespus

de mult spre miază-zi, spre răsărit și spre țara cea minunată. S'a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare. S'a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată, și i-a surpat locul locașului Său cel sfânt“.

Acest simbol se referă la Roma — mai întâiu sub Cezari, și în al doilea rând sub pontifi. Să observăm tâlcuirea dată de înger asupra acestui simbol:

„La sfârșitul stăpânirii lor (succesorilor lui Alexandru), când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. El va fi tare. . . va nimici. . . pe poporul sfinților. . . Se va ridica împotriva Domnului domnilor“.

Această putere numită în profeție cornul cel mic își are începutul în ultimele zile ale imperiului lui Alexandru împărțit; pentru că este stabilit că „la sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean“. Acest corn mic se referă la imperiul roman. Nu poate să se refere aci la papalitate, deși se referă mai târziu în istoria puterii cornului cel mic. Papalitatea nu s'a ridicat în ultimele zile ale imperiului lui Alexandru, sau cu alte cuvinte în zilele succesorilor săi, ci cu aproape șapte secole mai târziu. Dar Roma imperială s'a ridicat dintr'una din subîmpărțirile imperiului grecesc. Astfel noi conchidem că în primul rând cornul cel mic reprezintă imperiul Roman, și pe urmă, ca o putere persecutoare, papalitatea.

Iată mărturia unui istorician cu privire la ridicarea Romei dintr'una din cele patru diviziuni, aceea dinspre apus. În capitolul intitulat: „The Empire of Rome — Preliminary“, Goodspeed zice astfel:

„Partea de sud a Italiei era numită Grecia Mare, și din cetatea Siracuză din Sicilia se ridică și un imperiu grecesc. . . Astfel, întorcându-ne la Italia, nu ne întoarcem la o țară nouă și necunoscută până aci, ci la una deja intrată pe scena istoriei lumii. Italia ia numai locul de frunte; conducătorii de mai înainte trec acum pe planul al doilea; apusul devine locul dinamului care furnizează putere pentru a împinge politica și civilizația la înfăptuiri mai mari într'o sferă de acțiune mai vastă“. „History of the Ancient World“, p. 276. 277.

Războiul împotriva Căpeteniei și a poporului Său

„Va nimici. . . pe poporul sfinților“, v. 24. Roma a fost aceea care a nimicit pe Iudei, împraștiind pe supraviețuitori prin toate provin-

ciile sale. Comentând mai departe în al 9-lea capitol, îngerul zice: „Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea (Ierusalimul) și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr'un popot; este hotărât că războiul va ținea până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile“. Vers. 26.

„Se va ridica împotriva Domnului domnilor“. Domnul domnilor nu poate să fie altul decât Hristos. Roma fu aceea care, prin Pontiu Pilat, guvernatorul ei, condamnă la moarte pe Isus Hristos. În explicația mai deplină a perioadei de 70 de săptămâni, cetim: „După aceste șasezeci și două de săptămâni, unsul va fi stârșit și nu va avea nimic“. Dan. 9, 26.

După moartea Domnului nostru Romanii duseră o luptă necurmată împotriva bisericii lui Dumnezeu până când imperiul deveni creștin cu numele, și se ridică papalitatea. Atunci Roma papală apucă sabia puterii lumești, și duse o luptă continuă împotriva bisericii lui Dumnezeu de-a-lungul veacurilor următoare.

Când Daniel văzu aceste scene de prigonire, îngerul răspunse la întrebarea nerostită a profetului:

„In câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul Locaș și oștirea?“ Și îngerul răspunse: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit!“ Vers. 13. 14.

Văzând prigonirile sfinților prin timpuri, profetul Daniel „a stat leșinat și bolnav mai multe zile“. Vers. 27. La capitolul al 9-lea ne vom întoarce apoi să găsim începutul, precum și explicația perioadei de 2300 de zile-noptimi.

Rectificare

Deoarece la articolul „Adunarea Generală a Uniunii“ s'a strecurat o greșeală, vă rugăm a face următoarea îndreptare:

La pagina 11, din Curierul Misionar No. 5/1936, rândul 5 coloană doua, la articolul „Adunarea Generală a Uniunii“, rugăm a se ceti *paritate* în loc de *partide*, cum din greșeală s'a scris.

Redacția

În luna Iunie va apare „Povestiri pentru copii“ Volumul III, o culegere minunată de povestiri din cele mai atrăgătoare și pline de învățături folositoare pentru copii. Ilustrațiile bogate înfrumusețază în chip plăcut acest ales nou volum de povestiri. Cereți prin Cercul Misionar al Comunității, sau direct la Editură. Prețul 30 lei.

Vești din Basarabia înfometată

„Și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și boli“ a zis Domnul Isus. Mat. 24, 7, iar în continuare a mai spus: „cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece“. Vers. 35.

Acestea sunt cuvintele Mântuitorului cu privire la prevestirea apropiatei Sale veniri și a stărei lucrurilor pe pământ.

Foamete și ciumi, sunt semne caracteristice pe cari urechile noastre le aud și ochii noștri le văd.

Cine n'a cetit plin de compătimire în ziare, despre lipsa din ținuturile înfometate ale Basarabiei, despre vagoanele de copii flămânzi, transportați în orașele din Regat pentru a fi plasați în diferite localități, îngrijiți și alimentați!

Câte societăți de binefacere n'au înființat diferite cantine la locurile indicate astămpărând cel puțin în parte, foamea multor victime!

De câte ori nu scriu ziarele ca confirmare a celor precizate de Domnul, despre tifosul exantematic care s'a ivit în regiunile pline de lipsă și mizerie din Basarabia și pentru combaterea căruia, Autoritățile Sanitare au luat înfinse măsuri!

Această stare tristă, a atins și Județele: Tighina, Cahul și Cetatea-Albă, din cuprinsul Conferinței „Moldova de Sud“.

Nouăzeci și cinci de familii ale fraților noș-

tri au fost loviți de lipsa alimentelor provenită din seceta anului trecut. Cele mai multe din aceste familii, sunt compuse din 5—9 persoane, având în sarcină, între 3—7 copii.

Pentru a putea face față grelei situații și pentru a asigura existența micilor lor odrasle, frații noștri au fost constrânși a-și vinde vitele lor pe un preț derizoriu de aproximativ 200 lei un cal, numai a nu le vedea murind din lipsă de pășune și a le transforma în strictul necesar.

Am vizitat pe mulți din ei, împărțindu-le mici ajutoare ce ne-au fost acordate în acest scop, de Conducerea lucrării, și cari ajutoare, le-au fost un balsam.

Am găsit pe unii, cari mâncau odată pe zi, iar alții nu aveau mălai nici pentru o singură masă. Un frate din Județul Cetatea-Albă, a căzut la pat fiind anemiatic din lipsă de hrană, iar soția lui plângând cerea a fi ajutată. Mulți copii sunt desbrăcați, desculți, lipsiți chiar și de rufărie.

Lăudăm pe Dumnezeu, că membrii noștri au rămas statornici în credință, înfruntând greutățile, lipsa și mizeria, înțelegând semnele timpului.

Zeci de rugăciuni se înalță la ceruri pentru Conducerea lucrării, care a simțit cu ei venindu-le în ajutor.

Galați

N. Alexe.

„Iți voi pregăti calea înaintea ta“

Porunca Mântuitorului sună și astăzi către poporul Său, după cum a sunat și către ucenicii Săi pe timpuri: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură“. Marcu 16, 15. Entuziasmați de această poruncă a Mântuitorului Isus Hristos, cât și de frumoasele experiențe făcute cu ocazia Săptămânii Mari de Colportaj din anul trecut, am pornit din nou la lucru în Săptămâna Mare de Colportaj din anul acesta. Iar al treilea factor care ne-a inspirat credință, curaj cât și stăruință la lucru a fost deviza pe care ne-am luat-o pentru această săptămână și anume:

„Așteaptă lucruri mari dela Dumnezeu“

„Întreprinde lucruri mari pentru Dumnezeu“

Dumnezeu dorește ca noi în calitate de copii ai Săi să-I servim din toată inima, fără rezervă. El dorește să întreprindem lucruri mari pentru El și lucrarea Lui și atunci putem aștep-

ta lucruri mari din partea Lui. În legătură cu aceasta și anume că Dumnezeu face lucruri mari chiar în timpul nostru, doresc să istorisesc una din experiențele făcute cu ocazia acestei Săptămâni de Colportaj.

La început puseseam ținta să distribui literatură în valoare de 1.000 lei. Însă după îndemnul date de către frații noștri profesori, de a lucra pentru Domnul și pentru salvarea sufletelor, m'am hotărât de a-mi schimba ținta; o a doua țintă pe care mi-am pus-o din nou a fost de lei 2.500. Cu toate că orașul Brașov în care am voit să lucrez, era așa de mult colportat, totuși am avut toată încrederea în Acela care a zis: „Duceți-vă în toată lumea“, dar care a mai zis: „Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului“. Plecând la lucru chiar din prima zi, adică Duminecă, și până Vineri ultima zi de lucru, am câștigat succese frumoase cât și experiențe minunate.

O experiență însă pe care am făcut-o Vineri în ultima zi de colportaj din această săptămână m'a impresionat foarte mult deoarece am văzut cum Dumnezeu face într'adevăr lucruri mari. Vineri de dimineață mi-am aranjat servieta cu literatură; dar pentru că era ultima zi de lucru, și pentru a-mi putea ajunge ținta de 2.500 lei, în urma unei rugăciuni înălțată la tronul lui Dumnezeu pentru succes, am plecat în orașul Brașov la lucru. În scurt timp după începerea lucrului, Domnul mi-a dat un succes neașteptat. Am distribuit toată literatura pe care o avusesem în limba română și germană, rămânându-mi numai literatura ce-o aveam în limba maghiară. Atunci mi-am ales un cartier unde locuiau maghiari. Dar dificul-

Cu ocazia Săptămânii Mari la Institutul Biblic, fotografica reprezentând pe luptătorii plini de biruințe pentru Domnul Isus.

tatea pentru mine era că nu puteam să vorbesc ungurește. Aproape în fiecare casă mi se spunea: „Nem tudok románul“ (nu știu românește), iar eu le spuneam „Nem tudok magyarul“ (nu știu ungurește). Nu știam ce să fac în această situație. Dacă plecam înapoi la Institut, mă gândeam că nu voi putea ajunge ținta. Lucrând însă mai departe, Dumnezeu a făcut în așa fel, că într'una din familiile la care am intrat, am prezentat o revistă în limba maghiară. În această familie venise în vizită un tânăr student care mi-a spus între altele că-și face studiile la Facultatea de drept din Cluj. Acest tânăr era român, dar cunoștea foarte bine limba maghiară. Văzând că eu nu pot să vorbesc ungurește, mi s'a oferit să-mi traducă. Astfel eu am vorbit în limba română, spunând scopul vizitei mele așa că fără nicio întârziere revista mi-a fost cumpărată. Atunci eu am mulțumit în modul cel mai amabil atât persoanei care mi-a cumpărat revista, cât și acestui tânăr student pentru bunăvoința ce a avut-o de a-mi traduce. Dar când să plec, acest tânăr student

se offeri să mă însoțească și în alte case pentru a-mi traduce. El m'a întrebat câte reviste mi-a mai rămas. M'am uitat în servieta și am văzut că mai am multe reviste; totuși acest tânăr student îmi zise: „Merg cu dumneata până vei termina toate revistele“. La început i-am mulțumit spunându-i că am să merg singur, dar fiindcă el stăruia să mergem împreună, în cele din urmă m'am gândit: Chiar dacă nu este adventist poate că Dumnezeu dorește să-l folosească în acest timp, și de aceea am primit propunerea lui. Lucrând mai departe din casă în casă, eu am prezentat literatura și am vorbit despre scopul ei iar studentul care mă însoțea, îmi traducea, și aproape în fiecare casă distribuam câte o revistă. Așa că n'a durat nici o jumătate de oră și am terminat toate revistele ce le aveam în limba maghiară. Apoi am mulțumit însoțitorului meu pentru bunăvoința ce a avut-o de a-mi traduce și pentru gestul lui frumos.

După aceasta, plin de mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu pentru succesul ce mi l-a dăruit, căci mi-a ajutat să trec ținta mea și să realizez suma de lei 2.630, m'am înapoiat la școală foarte fericit; nu numai pentru această sumă de bani, dar și pentru ocazia pe care am avut-o în tot timpul acestei săptămâni de a prezenta Cuvântul lui Dumnezeu în scris multor suflete, făcându-le cunoscut jertfa Mântuitorului Isus, cât și apropiata Lui venire de a doua oară. Cât de fericit și bine te simți, când ai privilegiul să lucrezi pentru Domnul!

Dea bunul Dumnezeu ca această experiență să servească și pentru încurajarea altora.

Institutul Biblic, Brașov.

P. Istrate.

GRABIȚI-VA !

GRABIȚI-VA !

Cum tirajul cărții celei atât de mult prețuită, „Hristos, Lumina lumii“ a fost foarte redus, și văzând că comenzile pentru această carte se îmulțesc pe zi ce trece tot mai mult, ne simțim datori a atrage atenția tuturor membrilor noștri a se grăbi cu procurarea ei. O zăbovire ar putea să aibă drept urmare faptul că ne-am lipsi de a avea în casă această comoară de învățături care este „Hristos, Lumina lumii“. Prețul: Legată 450; broșată 350 lei.

O convorbire alegorică a monetelor cari au fost întrebuințate pentru lucrarea Domnului

Pentru executarea acestei alegorii e nevoie de 7 copii

Prima monetă :

Eu am fost pe la hindușii
Ce trăiau fără folos;
Am ajutat mulți dintr'ânșii
Ca să vină la Hristos.

A doua monetă :

În insulele Filipine,
Eu am dus Sfânta Scriptură;
Am dus și multe tractate,
Pline de învățătură.

A treia monetă :

În Japonia păgână,
Eu am mers din sat în sat,
Și-am dus copilași de mână
Către școala de Sabat.

A patra monetă :

Eu am susținut în școală
Pe un tânăr, ce dori
Ca să nvețe, și să creadă
Că Isus va reveni.

A cincia monetă :

Pe prețul meu, eu o carte
Și altele ca acelea,
Am trimis, vă spun, departe
La copiii din Corea.

A șasea monetă :

Eu am împărțit tractate
La sârmanii africani;
Am vestit mult timp Solia
Printre cei Mahomedani.

A șaptea monetă :

Fericiti suntem cu toții
Că lucrând, noi am putut
Să salvăm din mâna morții
Pe cel ce era pierdut.

Toate monetele :

Fericirea cea mai mare,
E aceea, de a da;
Iar Isus pe toți cei darnici
Ii va binecuvânta.

C. Grăjdinoiu-Ionescu.

Adormiți în Isus

Cu ocazia înmormântării multe suflete au avut ocazia să cunoască despre planul de mântuire. Nădăduim că făgăduințele în care fratele nostru iubit a avut o încredere nestrămutată vor fi moștenirea lui în împărăția cerurilor.

Nicolae Voinea.

Fetița *Otilia*, în vârstă de cinci ani, fiica sorei și fratelui Andrei Nistorescu din Comunitatea Băicoi-Prahova a adormit în Domnul în ziua de 7 Martie după o grea suferință.

Credința pe care a dovedit-o în Mântuitorul ei a lăsat părinților, cât și nouă, speranța vie a unei revederi la venirea Domnului.

Multe suflete cari au condus-o la locul de odihnă au auzit cuvinte de îndemn la o mai atentă pregătire spre a putea întâmpina pe

Domnul la venirea Sa, care

este foarte aproape.
C. Popescu

Fratele *Ioan Zvozdetchi*, membru al Comunității Cadobești, în etate de 47 ani a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 31 Ianuarie 1936, fiind bolnav de cord. Acest frate a fost un membru credincios în toate. Ca prim diacon al Comunității el căuta să aducă cele mai bune servicii Comunității, așa că prin moartea lui se simte o mare pierdere.

Immormântarea a avut loc în ziua de 2 Februarie, luând parte vreo 2,000 de inși, căci fratele era foarte iubit și de consătenii lui. Corurile din Comunitățile Cadobești, Rohozna și Cuciurul Mic au intonat cântări, iar Cuvântul Domnului a fost auzit de mulți.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.